

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **LIBRA Electronics a.s.** Holečkova 2649/7, České Budějovice zastoupeného daňově-poradenskou kanceláří ARIADNA s.r.o. se sídlem Praha 3, Bořivojova 21, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně**, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 20. 12. 2012, čj. 8944/12 - 1300, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á.

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(1) Žalobou doručenou dne 21.2.2013 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 20. 12. 2012, čj. 8944/12-1300, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v

Českých Budějovicích ze dne 30. 8. 2012 čj. 423139/12/077930/305806, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 1997 tak, že části vět uvedených ve výroku rozhodnutí: „podle zákona ČNR č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 3. 2004“ se nahrazují: „podle zákona ČNR č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění platném do 31. 12. 1997 a podle § 111 bodu 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění“, a část věty uvedené ve výroku rozhodnutí: „rozdíl mezi vyměřenou a přiznanou daní je splatný do třiceti dnů od ode dne doručení tohoto rozhodnutí na účet správce daně“ se nahrazuje: „rozdíl mezi vyměřenou a přiznanou daní, pokud již nebyl uhrazen, je splatný do třiceti dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí na účet správce daně“. V ostatním zůstalo rozhodnutí správce daně beze změny.

(2) Žalobce v žalobě namítal nezákonnost rozhodnutí, rozpor s právními předpisy a podstatné vady řízení. V odůvodnění rozhodnutí jsou zcela zjevné nepravdy. Z toho důvodu žalobce uvedl, že je nutné vyjádřit se k rozsáhlému odůvodnění v celé jeho šíři. Za tímto účelem zvolil postup, že citoval z rozhodnutí žalovaného, k čemuž uváděl své výhrady. V další části žaloby žalobce citoval ze svého odvolání, k čemuž citoval hodnocení žalovaného z žalobou napadeného rozhodnutí a k tomu své stanovisko. Z toho důvodu je žaloba velice rozsáhlá a z rozsahu padesáti stran žaloby je třeba shrnout pouze výhrady žalobce k žalobou napadenému rozhodnutí.

(3) Žalobce namítal, že správce daně pominul výsledky šetření Policie ČR. Podle žalobce není zhodnocení získaných důkazních prostředků tak, jak stanoví § 92 odst. 7 zachyceno na žádné listině daňového spisu. Nebylo provedeno řádné důkazní řízení. Správce daně proto nemohl dospět ke správným závěrům. Tvzení žalovaného, že ani v obnoveném řízení nebylo prokázáno, že nakoupené zboží bylo přijato od plátce uvedeného na dokladech, není objektivní. Tvzení žalovaného, že v důkazním řízení nebyla prokázána vážnost a fakticita uzavření závazkového vztahu mezi ním a společností B.W.D., neboť tato společnost nepřiznala žádné uskutečnění zdanitelných plnění ve prospěch odvolatele, přičemž doklady, jejichž autenticita je sporná, byl vytvořen formální rámec pro uplatnění nároku na odpočet daně, neboť tato společnost plnila formální úlohu a jediným účelem tvrzených dodání zboží bylo vytvoření umělého nároku na odpočet daně a poškození státního rozpočtu, nemá oporu v důkazních prostředcích.

(4) Tvzení žalovaného, že zhodnocení důkazních prostředků je uvedeno v úředním záznamu ze dne 12. 7. 2012, neodpovídá skutečnosti, neboť většina důkazních prostředků nebyla hodnocena jednotlivě, byl pouze uveden jejich stručný obsah tak, aby vyhovoval záměrům správce daně. Podle žalobce jediným důkazním prostředkem, o který finanční orgány své závěry opíraly, byl znalecký posudek, jiné důkazní prostředky hodnoceny nebyly. Žalovaný opomněl skutečnost, že soudní znalec PhDr. M.N. konstatoval ve svém posudku, že značná jednoduchost podpisu neumožňuje vyslovit přesný závěr zkoumání. Ke srovnávacímu materiálu znalec uvedl, že je méně vyhovující, neboť byl předložen v xeroxových kopiích a neumožňuje objektivně posoudit celou množinu znaků. Znalec vyslovil závěr, že nelze zcela jednoznačně prokázat, že se jedná o pravé podpisy – paraфы pana B., ani nelze jednoznačně vyloučit opak. Je poukazováno na znalecký posudek JUDr. P.B., který si nechal vyhotovit žalobce, který vůbec nevyloučil, že by posuzované podpisy nemohly být podpisy pana B. Proto žalobce uvedl, že nelze mít za prokázané, že předmětné doklady nebyly vystaveny plátcem. Žalobce předložil prohlášení pana B., že se jednalo o jeho pravé podpisy a paraфы.

(5) Žalobce poukázal na nesrozumitelné a rozporuplné závěry správce daně o původu

zboží a zároveň závěr žalovaného, že žalobce neprokázal přijetí od společnosti B.W.D., které je pouhým nepodloženým tvrzením. Žalobce zdůraznil, že úvaze žalovaného odporují důkazní prostředky. Pod hlavičkou společnosti B.W.D. byly činěny nabídky zboží, přijímány objednávky od žalobce a jednatel společnosti B.W.D. osobně žalobci přivázel, předával a přijímal od žalobce platby v hotovosti, což potvrzoval doklady. Žádná jiná cizí osoba se na transakcích nepodílela. Žalobce zpochybnil závěr správce daně, že údajný dodavatel nakládal s majetkem, který neodpovídal jeho majetkovým poměrům, neboť o tom nejsou ve spise listiny. Žalobce dále popsal, jak postupoval v prosinci 1997 a lednu 1998, zdůraznil, že podal daňové přiznání a dále popsal další postup správce daně ve vztahu k jím podaným daňovým přiznáním. Úvahy žalovaného označil jako jalové, včetně závěrů správce daně, což nemůže žalovaný zakrýt uváděním nepravdivých tvrzení. Daňové řízení nebylo řádně provedeno ani v původním ani v obnoveném řízení. Žalobce na podporu svého tvrzení odkázal na ustanovení zákona o správě daní a poplatků, která citoval.

(6) Správce daně měl dostatek informací o tom, že společnost B.W.D. v listopadu a prosinci roku 1997 podnikala. Vydané doklady byly opatřeny originálním razítkem této společnosti, dodávky dopravoval žalobci jednatel této společnosti a vše dosvědčil svědek Ing. P. P.B. osobně od pracovníků žalobce přebíral hotové úhrady. Dále je jasné, že společnost B.W.D. s.r.o. komunikovala se žalobcem v rozhodném období z pražského faxového čísla. Jestliže společnost B.W.D. s.r.o. nepodala daňové přiznání na daň z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí 1997 a nesplnila svou daňovou povinnost, měl Finanční úřad pro Prahu 5 konat a zahájit vyměřovací řízení, navíc za situace, kdy žalobce byl jediným odběratelem této společnosti.

(7) Dle zjištění žalovaného byla dodavatelem B.W.D. společnost FLUBA ELEKTRONICS s.r.o. České Budějovice, která nebyla plátcem DPH. Tato společnost nebyla plátcem DPH a rovněž tak předchozí dodavatel pana B. společnost MCL s.r.o. Tyto skutečnosti žalobci nebyly známy. Rovněž mu nebylo známo, z jakých zdrojů společnost B.W.D. s.r.o. nákupy zboží financovala. Žalobce odmítl závěr žalovaného o neobvyklosti obchodů z toho důvodu, že obchody byly provedeny nestandardně, zboží nebylo účetně přijímáno na sklad a bylo ihned přefakturováno dalšímu odběrateli žalobce jeho dceřiné společnosti se sídlem v Praze. Žalobce k tomu uvedl, že se jednalo o obchody v předvánočním období, kdy byl o ně větší zájem. Žalobce neměl ani signály o tom, že by společnost B.W.D. byla účastna pašování zboží nebo článkem nějakého řetězce, za účelem podvodného vylákání daně z přidané hodnoty na státu.

(8) Žalobce odmítl závěr žalovaného, že dokazování bylo provedeno v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Dokazování nemá oporu ve spise a důkazní prostředky byly uvedeny tendenčním způsobem. Pro žalovaného je typické, že v rozhodnutí něco tvrdí, aniž to dokládá citací z písemností. Žalobce naopak detailně jednotlivé důkazní prostředky rozebral. Tento rozbor žalovaný nevyvrátil. Podle žalobce většina důkazních prostředků svědčí o tom, že žalobce přijal plnění od jednatele společnosti B.W.D. od pana B., a to i za situace, že byl zpochybněn jeho podpis, který není podstatnou náležitostí daňového dokladu. Daňové orgány ani neuvedly právní předpis, podle kterého musí daňové doklady podepisovat jednatel společnosti. Povinností žalovaného bylo postupovat v případě pochybností podle § 112 odst. 2 daňového řádu a vyžádat si originály předmětných dokladů. K tomu správce daně zavazuje § 92 odst. 2 daňového řádu. Naznačovaná možnost fotomontáže je nelogická.

(9) Žalobce proto navrhl doplnění dokazování, a to listinou, originálem faxu ze dne 11. 12. 1997 a nabídl kopie dalších dvou faxů, které dokládají, že nabídky zboží společnosti

B.W.D. byly realizovány ze zmíněného telefonního čísla a z téhož čísla byly zasílány i v říjnu. Žalobce dále navrhl výslech pana P. jako svědka, za účelem odstranění rozporu mezi jeho výpovědí a tvrzením žalobce v podaném odvolání ohledně dodávek zboží a účasti pana P. při těchto dodávkách.

(10) Žalobce v další části žaloby poukázal na bezostyšnost žalovaného, která je dle jeho názoru patrně bezbřehá. Tvrzení žalovaného jsou nepravdivá a dedukce na základě nepravdivých tvrzení jsou zjevnou snahou žalobce pošpinit a uškodit mu. Jako důkaz nepravdivého tvrzení žalovaného žalobce uvedl podání žalobce ze dne 14. 2. 2012, z něhož citoval. Žalobce předkládal správci daně nové důkazní prostředky a požadoval provedení jiných důkazních prostředků. Tyto důkazní prostředky (výsledky svědků) správce daně neprovedl. Postup při vyřizování žalobcem podaného odvolání byl trestuhodný. Nezákonný postup žalovaného žalobce nepřekvapil. Celé roky obnovy řízení nebyl schopen vydat jediné rozhodnutí, které by bylo vydáno v souladu se zákonem, nebo by nebylo následně zrušeno nebo by nebylo podstatným způsobem změněno. Žalobce ani nepožadoval provést svědeckou výpověď pana B., jak učinil žalovaný a pokud v roce 1998 nebyl pan B. pro pracovníky správce daně kontaktní, měli využít mezinárodního dožádání, což správce daně učinil teprve s neodůvodnitelným zpožděním čtrnácti let až v roce 2012. Správce daně dle žalobce manipuloval s důkazy. P.B. potvrdil dodání zboží, jak v roce 1998, tak v roce 2001, a to ve svých prohlášeních. Žalobce poukázal i na to, že je zcela pochopitelné, že svědek po 11 letech již nemusel vědět, co bylo v dokladech a musel se podívat do podkladů doma.

(11) Žalobce namítal, že žalovaný v rozhodnutí opakuje to, co již uvedl správce daně, což by napovídalo tomu, že se žalovaný podílel na formulování prvostupňového rozhodnutí a je tudíž podjatý. Opakováním argumentace správce daně se žalovaný nemohl vypořádat s námitkami žalobce. Postup žalovaného je v rozporu s § 114 odst. 2 daňového řádu. Tuto povinnost žalovaný nesplnil. Rozpory, na které žalovaný v rozhodnutí poukazuje v jednotlivých tvrzeních pana B. při hodnocení důkazních prostředků v souvislostech s čestným prohlášením I. a II. a jeho svědeckou výpovědí jsou vymyšlené. Neobjektivně byl hodnocen výslech pana B.. Žalovaný ponechal bez povšimnutí námitky žalobce ke znaleckému posudku PhDr. N. a argumentaci žalobce výsledkem znalce. Žalobce napadal skutečnost, že závěry správce daně nejsou podloženy řádným hodnocením důkazních prostředků. Podle žalobce si nemůže žalovaný ani správce daně vytvořit závěr, že jediným účelem tvrzených dodání zboží bylo vytvoření umělého nároku na odpočet daně a poškození státního rozpočtu, neboť takovéto jednání by mělo znaky trestného činu, a o tom si správce daně úsudek učinit nemůže. Žalobce poukázal na judikát Nejvyššího správního soudu čj. 9Afs 79/2009-93 ze dne 26. 11. 2009 a usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2000 sp. zn. IV. ÚS 169/2000 a namítl, že žalovaný jednal nezákonně a v rozporu s článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce uplatnil odpočet daně z přidané hodnoty v souladu s ustanovením § 19 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů a rozhodnutí správce daně i žalovaného jsou v rozporu s právními předpisy. Proto bylo navrženo zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce vyslovil nesouhlas s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání, tedy bez jeho účasti.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

(12) Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval žalobní námitky žalobce. Uvedl, že žalobní i odvolací důvody jsou v zásadě totožné, a tudíž žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, v němž se s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce

vypořádal. Žalovaný odmítl tvrzené porušení procesně právní a hmotně právní daňové úpravy.

(13) Mezi stranami je sporné, zda v obnoveném řízení bylo žalobcem prokázáno, zda mu vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na základě daňových dokladů, které měly být vydány společností B.W.D. s.r.o., tj. zda byly splněny podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně podle § 19 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty. K tomu žalovaný zrekapituloval průběh předchozího daňového řízení jak před správcem daně, tak před Krajským soudem v Českých Budějovicích, kdy žaloba žalobce proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 17. 6. 1999 čj. 2989/130/1999 byla pod sp. zn. 10 Ca 225/99 zamítnuta. Žalovaný připomněl, že žalobce dne 12. 6. 2002 požádal o obnovu řízení, kdy novým důkazním prostředkem měl být notářský zápis o prohlášení jednatele společnosti B.W.D. P.B. ze dne 14. 12. 2001 a znalecký posudek z oboru písmoznalectví, jehož závěry nevyvracejí závěry znaleckého posudku I. Žalovaný zrekapituloval další průběh řízení před daňovými orgány i Městským soudem v Praze a připomněl rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 3. 11. 2010 čj. 4955/10-1300, které žádost o obnovu řízení posléze zamítlo. Rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 17. 6. 2011 bylo změněno rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích tak, že obnova řízení byla povolena. Rozhodnutím vydaným správcem daně ve druhé fázi obnoveného řízení správce daně vyměřil daň z přidané hodnoty za žalované zdaňovací období ve výši 11.773.282 Kč, tedy ve stejné výši, jak tomu bylo v původním řízení.

(14) K žalobcem vznesené námitce podjatosti žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a připomněl, že rozhodnutí o podjatosti musí předcházet rozhodnutí o věci samé. Námitka podjatosti musí být vznesena před skončením daňového řízení. Účelem institutu podjatosti je ochrana zájmů daňových subjektů a fair proces. Žalobce formuloval námitku podjatosti tak, že žalovaný pouze opakuje to, co již uvedl správce daně, což by napovídalo tomu, že se žalobce podílel na formulování prvostupňového rozhodnutí a je tedy podjatý. Ze spisu však není zřejmé, že by žalobce takovou námitku podjatosti vůči konkrétní úřední osobě v průběhu obnoveného řízení vznesl. Ve skutečnosti, že se žalovaný ztotožnil s právním názorem správce daně nelze podjatost spatřovat. Nedošlo ani k porušení zásady dvojinstančnosti řízení.

(15) Žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobce, že nepřezkoumal odvolání v požadovaném rozsahu a porušil ustanovení § 114 odst. 2 daňového řádu. O tom svědčí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Jestliže žalovaný názoru žalobce o unesení důkazního břemene nepřisvědčil, nevyplývá z toho, že se nezabýval jeho odvolacími důvody. Žalobce bližší podrobnosti k tomuto tvrzení neuvedl. Ke znaleckému posudku PhDr. N. žalovaný odkázal na hodnocení na straně 21 a 22 žalobou napadeného rozhodnutí. Znalci neměli pro vypracování znaleckých posudků shodné sporné ani srovnávací materiály. Dle revizního znaleckého posudku nebylo možné přezkoumat závěry obou znalců ani pravost podpisů pana B. pro absenci originálů sporných písemností a srovnávacích vzorků podpisu pana B. Trestním řízením se žalovaný zabýval na straně 23 – 25 žalobou napadeného rozhodnutí. Vysvětlil rozdíl mezi daňovým a trestním řízením spočívající v rozdílné úpravě důkazního břemene. Policie ČR, Krajský úřad vyšetřování Jihočeského kraje vydala usnesení o odložení věci podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, toto usnesení součástí daňového spisu není. Trestní orgány postupují tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a státní zástupce v řízení před soudem je povinen prokazovat vinu obžalovaného. V daňovém řízení správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně

byly zjištěny co nejdůkladněji podle § 31 odst. 2 daňového řádu a důkazní břemeno při tom leží na daňovém subjektu.

(16) Důvodná nebyla dle názoru žalovaného ani námitka ohledně chybného postupu správce daně při provádění svědecké výpovědi pana B.. Žalovaný poukázal na vývoj judikatury k výsledku svědka zdržujícího se mimo území České republiky a dále k posouzení čestného prohlášení, kupříkladu rozsudek sp. zn. 2Afs 116/2007. V dané věci žalobcem předložené notářské ověření čestného prohlášení II. pana B. bylo notářem pouze sepsáno, nikterak však nemohl být kontrolován obsah a pravdivost tohoto čestného prohlášení. Tímto čestným prohlášením nemůže být proto ani proveden důkaz, skutečnost jím nemůže být prokázána, ale případně pouze osvědčena. Předložený notářský zápis sepsaný rakouským notářem byl pouze zaznamenáním prohlášení pana B.. Proto také využil správce daně mezinárodního dožádání pro provedení výsledku tohoto svědka. Ačkoliv svědek před notářem prohlásil, že předmětné faktury vystavil a podepsal, při výsledku před rakouskou správou, tj. po 3 měsících od sepsání čestného prohlášení si již toto nepamatoval. Podle žalovaného se nejednalo o zneužití výsledku svědka.

(17) K návrhu žalobce na provedení důkazů soudem žalovaný uvedl, že považuje provedení těchto důkazů za nadbytečné. Předložení originálu faxu ze dne 11. 12. 1997 či opakování výsledku svědka D.P., který byl proveden v daňovém řízení dne 23. 3. 2012 (stana 4) a dne 24. 6. 1998 (strana 7) nemohou vyvrátit výsledek dokazování. Žalobce jako důkazní prostředek předložil v reakci na zhodnocení důkazních prostředků špatně čitelnou kopii faxu. K tomu žalovaný odkázal na důkazní břemeno ve smyslu § 92 daňového řádu, které spočívá na žalobci. To žalobce neunesl. Neprokázal, že zdanitelná plnění přijal od plátce deklarovaného na dokladech.

(18) Žalovaný dále uvedl, že se nevyjádří k žalobě v plné šíři, neboť považuje tento postup za neúčelný, opakoval by totiž odůvodnění uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí, ve kterém vyčerpávajícím způsobem vyjádřil své závěry. Pro věc byl podstatný obsah listinných důkazů, ať předložený žalobcem nebo získaný správcem daně, vyjádření žalobce a výsledků svědků. Dokazování původně probíhalo podle § 31 zákona o správě daní a poplatků, posléze podle § 92 daňového řádu, kdy důkazní břemeno spočívá na daňovém subjektu, který musí prokázat správnost svých tvrzení. Samotné tvrzení v režimu dokazování obstát nemůže. Jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze z toho dovodit, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění. Žalobci byl dán dostatečný prostor pro prokázání jeho tvrzení. Jestliže žalobce nevyužil této možnosti nelze přenášet vinu na správce daně. Zohlednit nelze tvrzení, že originály listin skartoval, s výjimkou originálu faxu, který navrhuje soudu k provedení důkazů, neboť je jeho povinností spolehlivě doložit tvrzené skutečnosti.

(19) Žalovaný zdůraznil, že byl v obnoveném řízení povinen přezkoumat v návaznosti na žalobcem tvrzené nové skutečnosti doložené notářským zápisem a prohlášením jednatele tvrzeného dodavatele a znaleckým posudkem v oboru písmoznalectví. Ani v tomto obnoveném řízení se žalobci nepodařilo prokázat, že jím deklarovaný nárok byl oprávněný. Žalovaný i správce daně posoudili ve smyslu § 92 odst. 7 a postupem podle § 8 odst. 1 daňového řádu doklady předložené žalobcem jako nedostatečné pro prokázání skutečností, které uváděl v daňovém přiznání. Žalovaný poukázal na to, že žalobce v žalobních námitkách opakovaně vybíral pouze ty důkazní prostředky, respektive jejich části, které sám považoval jako jediné relevantní a tvrdil, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů v daňovém řízení. Ostatní důkazní prostředky opomenul. Žalovaný tuto

námítku nepovažuje za opodstatněnou, neboť vycházel ze smyslu § 19 zákona o dani z přidané hodnoty, kdy pro vznik nároků na odpočet daně je rozhodné splnění jednak všech náležitostí daňových dokladů, ale především faktické uskutečnění zdanitelného plnění tzn., že nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijaté služby použije k dosažení obrátu za svá zdanitelná plnění, tudíž k uskutečnění zdanitelného plnění v deklarovaném rozsahu a deklarovaným plátcem daně musí fakticky dojít. To žalobce neprokázal. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem i se skutečným stavem, nebylo založeno na účelovém a nesprávném hodnocení důkazních prostředků. Závěry žalovaného mají oporu v provedeném dokazování.

III. Řízení před správním soudem

(20) Žalobce podal k vyjádření žalovaného správního orgánu repliku. Uvedl, že zjistil, kteří soudci rozhodovali o správní žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 17. 6. 1999 a dále, že soudkyně JUDr. M.K. a JUDr. V.B. budou o nové žalobě rozhodovat opakovaně. Proto vznesl námítku podjatosti těchto soudkyň, a to s ohledem na jejich poměr k věci.

(21) K obsahu vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že se snaží podpořit nezákonný postup správce daně. Tento postup je pro žalobce těžko pochopitelný, neboť jeho nepravdivá tvrzení lze snadno konfrontovat s textem příslušných listin. Z toho důvodu také žalovaný nevyvrací námítky žalobce citací z rozhodnutí žalovaného. K odkazu žalovaného, že hodnotil znalecký posudek PhDr. N. na straně 21 a 22 žalobce uvedl, že na těchto stranách žádné hodnocení není. Z vyjádření žalovaného je patrná snaha poškodit žalobce za každou cenu, a to i vzhledem ke komentáři žalovaného k výsledku trestního řízení. K čestnému prohlášení předloženému žalobcem je uvedeno, že názor správního soudu není jednotný. Zákon vyjmenovává důkazní prostředky pouze demonstrativně. Podle žalobce lze jako důkazního prostředku použít i prohlášení učiněné u notáře, jestliže je v souladu s ostatními důkazními prostředky. Výslech svědka je sice důkazním prostředkem, ale nikde není řečeno, pokud svědek něco vypoví, že to musí být bráno jako nevyvratitelný důkaz. K výslechu svědka pana B. je uvedeno, že zde manipulace žalovaného překračuje všechny meze. K opakovanému výslechu svědka P. je uvedeno, že by měl být proveden k odstranění rozporů, jak to stanoví judikatura Nejvyššího správního soudu. K předložení originálu faxu žalobce uvedl, že nemůže za technický stav zařízení žalovaného, neboť on odesílal čitelnou kopii.

(22) Ke svým tvrzením žalobce odkázal na některé judikáty Nejvyššího správního soudu, které jsou dle něho pro věc využitelné. Setrval na svém názoru, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

(23) Žalovaný správní orgán podal dne 18. 3. 2014 Krajskému soudu v Českých Budějovicích návrh na přerušení řízení. Uvedl, že žalobce podal dne 20. 12. 2012 podnět k přezkoumání rozhodnutí čj. 8944/12-1300. Podnět daňového subjektu byl postoupen Generálnímu finančnímu ředitelství. Podle § 48 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, předseda senátu může řízení usnesením přerušit, jestliže zjistí, že byl dán podnět ke změně nebo zrušení rozhodnutí nebo takové řízení bylo zahájeno. V dané věci takový podnět byl podán. Soud proto vydal dne 19. 3. 2014 usnesení pod čj. 10Af 35/2013-102, kterým řízení přerušil.

(24) Žalobce dne 31. 10. 2014 soudu sdělil, že Generální finanční ředitelství vydalo dne 10. 10. 2014 pod čj. 49015/14/7001-21200-010212 sdělení k podnětu k nařízení

přezkoumání rozhodnutí. Podaný podnět nebyl shledán důvodným. Žalobce proto oznámil soudu, že lze v přerušeném řízení pokračovat. V příloze soudu zaslal sdělení Generálního finančního ředitelství v Praze k podnětu k nařízení přezkoumání rozhodnutí ze dne 10. 10. 2014 čj. 49015/14/7001-21200-010212. Z obsahu tohoto sdělení vyplývá, že se Generální finanční ředitelství Praha podnětem žalobce zabývalo. V obnoveném řízení byl správce daně v dané věci povinen zkoumat, zda odpočet daně na základě dokladů od B.W.D. byl ve zdaňovacím období prosinec 1997 uplatněn oprávněně. S touto povinností se daňové orgány vypořádaly. Ve sdělení je popsán výsledek doplněného dokazování i hodnocení nově získaných důkazů spolu s důkazy, které byly již ve spise k dispozici. Závěr, který byl v daňovém řízení učiněn, že daňový subjekt neunesl důkazní břemeno a neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, má oporu v provedeném důkazním řízení. Generální finanční ředitelství splnění podmínek pro nařízení přezkoumání dle § 121 daňového řádu v projednávaném případě neshledalo.

(25) Krajský soud v Českých Budějovicích vydal dne 3. 11. 2014 usnesení čj. 10Af 35/2013-110, že se v řízení pokračuje.

IV. Obsah správních spisů

(26) Ze správních spisů, které si soud vyžádal, vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti:

(27) Žalobce podal dne 27. 1. 1998 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za prosinec 1997, ve kterém vykázal nadměrný odpočet v celkové výši 10.312.503 Kč. Správce daně vydal dne 30. 1. 1998 výzvu podle § 43 zákona o správě daní a poplatků a zahájil vytykácí řízení. V průběhu vytykácího řízení žalobce neprokázal, že zdanitelná plnění přijal od jím deklarovaného dodavatele (společnosti B.W.D. s.r.o. Praha 5), kdy jedním z důkazních prostředků byl znalecký posudek ze dne 25. 6. 1998 PhDr. M.N. – znalce v oboru písmoznalectví, který u dvou dokladů jednoznačně vyloučil pravost podpisů jediného jednatele společnosti P.B. a u dalších posuzovaných dokladů konstatoval, že podpisy nejsou pravděpodobně pravými podpisy tohoto jednatele. Žalobce předložil čestné prohlášení P. B. ze dne 7. 7. 1998, ve kterém uvedl, že předmětné zboží bylo daňovému subjektu skutečně dodáno (čestné prohlášení I.).

(28) Správce daně vyměřil žalobci za zdaňovací období prosinec 1997 platebním výměrem ze dne 21. 8. 1998 daň ve výši 11.773.282 Kč. Žalobce podal odvolání, o kterém bylo rozhodnuto Finančním ředitelstvím v Českých Budějovicích dne 17. 6. 1999 tak, že odvolání proti platebnímu výměru bylo zamítnuto. Stejně tak žaloba žalobce proti tomuto pravomocnému rozhodnutí správce daně byla rozsudkem ze dne 27. 10. 1999 čj. 10Ca 225/99-44 zamítnuta.

(29) Žalobce podal dne 12. 6. 2002 žádost o obnovu řízení podle § 54 zákona o správě daní a poplatků. Jako důvod pro obnovu řízení uvedl novou skutečnost, kterou ve smyslu § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků bylo, že předmětná doklady skutečně podepsal jednatel společnosti B.W.D. P.B.. Byl předložen notářský zápis ze dne 14. 12. 2001 sepsaný notářem Dr. H.E., ve kterém P.B. potvrzoval, že podpisy na veškerých daňových dokladech jsou jeho vlastními podpisy (čestné prohlášení II.). Zároveň byl předložen znalecký posudek ze dne 29. 5. 2002 vypracovaný JUDr. P.B. znalcem z oboru písmoznalectví, jehož závěry, dle názoru daňového subjektu, vyvracely závěry znaleckého posudku PhDr. M.N.

(30) Finanční ředitelství v Českých Budějovicích rozhodnutím ze dne 21. 10. 2002 řízení ve věci žádosti o obnovu řízení podle § 27 odst. 1 písm. h) zákona o správě daní a poplatků zastavilo. Odvolání žalobce bylo rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 10. 3. 2003 zamítnuto. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2004 čj. 8Ca 115/2003-21 byla žaloba žalobce jako nepřipustná, odmítnuta. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 1. 2007 čj. 5Afs 148/2004-58 usnesení Městského soudu zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 30. 11. 2009 pod čj. 8Ca 52/2007-92, kterým zrušil rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 10. 3. 2003. Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 2. 3. 2010 zrušilo rozhodnutím Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 21. 10. 2002 s vyslovením právního názoru, že ve věci žádosti o obnovu řízení nemělo být řízení zastaveno pro jeho nepřipustnost, ale mělo být rozhodnuto meritorně.

(31) Finanční ředitelství v Českých Budějovicích rozhodnutím ze dne 19. 5. 2010 čj. 2749/10-1300 řízení o obnově řízení podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o správě daní a poplatků zastavilo z důvodu, že řízení by probíhalo mimo lhůtu uvedenou ve druhé větě ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Ministerstvo financí rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích rozhodnutím ze dne 30. 7. 2010 zrušilo, neboť desetiletá prekluzivní lhůta dosud neuplynula. Finanční ředitelství v Českých Budějovicích rozhodnutím ze dne 3. 11. 2010 čj. 4955/10-1300 žádost o obnovu řízení zamítlo, neboť shledalo, že daňovým subjektem předložené dokumenty nelze považovat za nové skutečnosti či důkazy, které by nemohly být bez zavinění daňového subjektu uplatněny již dříve v řízení a navíc mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 17. 6. 2011 bylo v odvolacím řízení rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 3. 11. 2010 změněno tak, že se obnova řízení povoluje.

(32) Finanční úřad v Českých Budějovicích vydal dne 30. 8. 2012 nové rozhodnutí ve věci za zdaňovací období prosinec 1997 a vyměřil daň z přidané hodnoty žalobci shodně s původním platebním výměrem ve výši 11.773.282 Kč. Finanční ředitelství v Českých Budějovicích rozhodnutím ze dne 20. 12. 2012 čj. 8944/12-1300 nové rozhodnutí o vyměření daně změnilo ve výroku, a to v údajích o právních předpisech, podle kterých bylo rozhodováno a v údajích o lhůtě splatnosti vyměřené daně. Finanční ředitelství v Českých Budějovicích se ztotožnilo se závěrem správce daně, že ani v obnoveném řízení se nepodařilo žalobci prokázat nárok na odpočet daně, uvedený v podaném daňovém přiznání za měsíc prosinec 1997. Žalobce neprokázal zdanitelné plnění tak, jak je uvedeno v předmětných dokladech. Při dodávání zboží plnil totiž tvrzený dodavatel daňového subjektu zcela formální úlohu. Tento dodavatel nepřiznal žádná uskutečněná zdanitelná plnění ve prospěch daňového subjektu, přičemž žalobce doklady, jejichž autenticita byla sporná, vytvořil formální rámec pro uplatnění nároku na odpočet daně. V rámci daňových řízení pak nebyla prokázána vážnost a fakticita uzavření závazkového vztahu. Podle správce daně i žalovaného bylo jediným účelem tvrzených dodání vytvoření umělého nároku na odpočet daně a tím poškození státního rozpočtu.

(33) V obnoveném řízení bylo jednáno se zástupcem žalobce dne 25. 7. 2011. Byl vznesen požadavek na předložení písemností, které má žalobce nebo jeho zástupce k dispozici, kterými by mohlo být prokázáno tvrzení žalobce. Byl proveden při ústním jednání výslech znalce PhDr. M.N. dne 20. 9. 2011, kdy znalec uvedl, že podkladové materiály nemá ke svému znaleckému posudku k dispozici, neboť je skartoval. Ke znaleckému posudku znalce JUDr. P.B., se vyjádřil PhDr. N. v tom smyslu, že závěry obou znaleckých posudků nejsou jednoznačné. Oba znalci měli odlišné srovnávací materiály, kdy znalec PhDr. N. měl

více srovnávacího materiálu než znalec JUDr. P.B.. Ani jeden ze závěrů ve znaleckých posudcích není kategorický a posudky se svými závěry nezpochybňují v rovině pravděpodobnosti navzájem. Znalec JUDr. P.B. při své výpovědi dne 4. 11. 2011 před správcem daně rovněž potvrdil, že doklady nemá k dispozici, neboť je skartoval a skutečně posuzoval jiný soubor písemností než znalec PhDr. N.. Pan PhDr. N. zpracovával větší množství výdajových pokladních dokladů a byl požádán o potvrzení podpisů ve dvanácti daňových podkladech. Závěry obou posudků se navzájem nezpochybňují. Rovněž se závěry nekřížily, poněvadž měl každý znalec jiný soubor písemností. Žalovaný správní orgán opatřil znalecký posudek – revizní od Policie ČR, Kriminalistického ústavu v Praze ze dne 6. 1. 2012, ve kterém znalecký ústav uvedl, že přezkoumání závěrů obou znalců ohledně zkoumání pravosti podpisů na předložených daňových dokladech nebylo možné provést z důvodu nekvalitních kopií písemností a absence adekvátního srovnávacího materiálu.

(34) V rámci obnoveného řízení byly opakovaně vyslechnuti svědci D. P. dne 23. 3. 2012, který uvedl, že žalobce obchodoval s firmou B.W.D. v roce 1998, předtím obchodoval s firmou MCL, přičemž za obě firmy vystupovali stejní lidé. Již si nepamatoval kdy a kde naposledy viděl pana B. Vzpomněl si, že pana B. navštívili v Rakousku a šli s ním společně za notářem, kde ověřovali jeho podpisy. Jako svědek byl vyslechnut Ing. P.H., který uvedl, že obchodování s firmou B.W.D. předcházelo obchodování s jinými firmami za stejných platebních a obchodních podmínek. K dodání zboží od společnosti B.W.D. uvedl, že dodávky uskutečnil P.B.. Jako svědkyně byly vyslechnuty dne 23. 3. 2012 účetní A.Š. a S.M.. Obě uvedly, že zboží osobně za firmu B.W.D. vozil pan B., po předání zboží převzal v hotovosti kupní cenu a předal pokladní doklady. Jako svědek byl vyslechnut dne 13. 4. 2014 Ing. A.S.. Pracoval na pozici řízení obchodu a nákupy zboží neřešil. Komunikace s firmou B.W.D. šla mimo něho.

(35) Správce daně měl k dispozici dále formulář SCAC 2004 adresovaný rakouské daňové správě s žádostí o provedení výsledku P.B. dne 22. 9. 2011. Odpověď doručená dne 5. 4. 2014 obsahovala svědeckou výpověď, která byla realizována dne 29. 3. 2012. P.B. uvedl k činnosti společnosti B.W.D., že je to již dávno a jeho činnost byla realizována cca 1 až 2 roky a ukončena proto, že obchody nešly. Od koho společnost B.W.D. zboží nakupovala, neuvedl, stejně jako žádné konkrétní skutečnosti k daňovým dokladům, protože si je již nepamatoval. Potvrdil, že zboží bylo dodáno v Českých Budějovicích, placeno v hotovosti a vzpomněl si na kontaktní osobu pana P..

(36) V obnoveném řízení byly správci daně k dispozici informace o společnosti B.W.D. poskytnuté Finančním úřadem pro Prahu 5, které byly převzaty dne 19. 8. 2011. Podle těchto informací byla společnost B.W.D. registrována jako plátce daně z přidané hodnoty od 4. 12. 1996 do 28. 5. 1998. Daňové přiznání k dani z přidané hodnoty podala společnost za I. a II. čtvrtletí 1997 a k těmto obdobím bylo provedeno vytykácí řízení. Byly předány doklady od společnosti FLUBA ELECTRONICS, od které společnost B.W.D. zboží nakupovala. Tato společnost však nebyla registrována jako plátce DPH. Dne 24. 10. 1997 byl sepsán protokol o ústním jednání s jednatelem společnosti B.W.D. panem P.B.. Jednatel uvedl, že za společnost FLUBA ELECTRONICS s.r.o. vystupoval pan V.A.. Společnost B.W.D. byla namísto uplatněného nadměrného odpočtu vyměřená daňová povinnost. Společnost FLUBA ELECTRONICS s.r.o. nebylo možné kontaktovat z důvodu nepřítomnosti jejího jednatele.

V. Právní názor soudu.

(37) Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba důvodná nebyla.

(38) V souzeném případě je třeba předeslat, že o sporné daňové povinnosti žalobce bylo rozhodováno Finančním ředitelstvím v Českých Budějovicích dne 17. 6. 1999 pod čj. 2989/130/1999, kterým bylo odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec roku 1997 zamítnuto a žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích byla rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 10. 1999 pod sp. zn. 10 Ca 225/99 zamítnuta. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích nabyl právní moci. Toto rozhodnutí nebylo podrobeno následnému přezkumu Nejvyšším správním soudem, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zavedeno teprve s účinností od 1. 1. 2002, kdy vstoupil v účinnost zákon 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Nebylo využito v té době platného, mimořádného opravného prostředku ve smyslu § 55 b) zákona o správě daní a poplatků, který sloužil k nápravě vad zákonnosti rozhodnutí správce daně. Žalobce podal dne 12. 6. 2002 žádost o obnovu řízení podle § 54 zákona o správě daní a poplatků a jako důvod pro obnovu řízení uvedl, že novou skutečností ve smyslu § 54 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků bylo, že předmětné doklady opravdu podepsal pan B. k čemuž žalobce předložil notářský zápis o prohlášení jednatele společnosti B.W.D. P.B. ze dne 14. 12. 2001 čestné prohlášení II., sepsaného notářem dr. H.E., ve kterém jednatel potvrzoval, že podpisy na daňových dokladech byly jeho vlastními podpisy a dále znalecký posudek ze dne 29. 5. 2002 JUDr. P.B., znalce z oboru písmoznalectví, z něhož dle názoru žalobce vyplynuly závěry, které vyvracely závěry posudku PhDr. M.N., který byl pořízen v původním daňovém řízení. S ohledem na skutečnost, že výsledkem řízení, které probíhalo od roku 2002 do roku 2011, kdy nakonec rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 17. 6. 2011 bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 3. 11. 2010 tak, že se obnova řízení povoluje, je zcela bezpředmětné zabývat se otázkou skutečné existence důvodů, které mohly být použity pro povolení obnovy řízení, neboť obnova řízení povolena byla a proběhla. Výsledkem obnoveného řízení bylo nové rozhodnutí ve věci, které vydal Finanční úřad v Českých Budějovicích za zdaňovací období prosinec 1997 dne 30. 8. 2012 pod čj. 423139/12/077930305806, kterým žalobci shodně s původním platebním výměrem vyměřil daň z přidané hodnoty ve výši 11.773.282 Kč. O odvolání žalobce, ve kterém uplatnil odvolací důvody, které jsou v zásadě totožné s důvody žalobními, rozhodlo Finanční ředitelství v Českých Budějovicích dne 20. 12. 2012 pod čj. 8944/12-1300 tak, že nové rozhodnutí o vyměření daně změnilo, ve výroku v údajích o právních předpisech, dle kterých bylo rozhodováno a v údajích o lhůtě splatnosti vyměřené daně. V důvodech se rozhodnutí o odvolání ztotožnilo se závěrem správce daně, že nelze uznat nárok na odpočet daně uvedený žalobcem v podaném daňovém přiznání za měsíc prosinec 1997, neboť nebylo prokázáno, že žalobce přijal zdanitelné plnění tak, jak bylo uvedeno na předmětných dokladech a dodavatel žalobce plnil při dodávání zboží formální úvahu, neboť sám nepřiznal žádná uskutečněná zdanitelná plnění, žalobci předával doklady, jejichž autenticitu daňové orgány zpochybnil pro jejich spornost, čímž vytvořil formální rámec pro uplatňování nároku na odpočet daně u plnění, u nichž nebyla prokázána vážnost, a proto měl správce daně i žalovaný za to, že jediným účelem tvrzených dodání zboží bylo vytvoření umělého nároku na odpočet daně a tím poškození státního rozpočtu.

(39) Soud připomíná, že v rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 17. 6. 2011, kterým byla obnova řízení povolena, byly vymezeny důvody, na základě kterých byla obnova řízení povolena, a to ve smyslu § 119 odst. 3 daňového řádu. Obnovené řízení

se provádí v rozsahu limitovaném rozhodnutím o jejím povolení či nařízení právě ve smyslu § 119 odst. 3 téhož zákona.

(40) Z rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které bylo žalobou napadeno, je zřejmé, že správce daně vzal v obnoveném řízení v úvahu důkazní prostředky, které byly získány v původním řízení, a proto součástí jeho hodnocení byly jím pro přehlednost znovu popsané důkazní prostředky na straně 6 – 9 žalobou napadeného rozhodnutí. V obnoveném řízení správce daně hodnotil důkazní prostředky předložené žalobcem jako nové důkazní prostředky, a to notářský zápis o prohlášení pana P.B., jediného jednatele a společníka společnosti B.W.D. s.r.o. Praha ze dne 14. 12. 2001, sepsaný notářem dr. H.E., ve kterém stvrzoval, že podpisy na daňových dokladech jsou jeho vlastními podpisy a dále znalecký posudek soudního znalce JUDr. P.B., týkající se posouzení pravosti podpisu pana B. na dokladech, kterými žalobce prokazoval odpočet daně z přidané hodnoty u nákupů od této společnosti. Dále hodnotil další důkazní prostředky, které opatřil v obnoveném řízení, jejichž výčet je uveden na straně 3-5 žalobou napadeného rozhodnutí. Tyto důkazní prostředky byly zhodnoceny v úředním záznamu ze dne 12. 7. 2012, který zaslal správce daně žalobci k vyjádření. Žalobce ve vyjádření k těmto zhodnoceným důkazním prostředkům přiložil fotokopie tří dokladů – pro forma faktur, které měly v záhlaví uveden název společnosti B.W.D., číslo telefonu, ze kterého byly odesílány a číslo telefonu, na který byly zasílány. Na dvou dokladech byla uvedena data vystavení v říjnu 1997, třetí byl datován 11. prosince 1997. Jednalo se o faxy, kterými žalobce dokládá, že nabídky byly realizovány ze zmíněného telefonního čísla jak v říjnu 1997, tak i v prosinci 1997. Žalovaný správní orgán důkaz těmito listinami provedl a zhodnotil je ve vztahu k dalším důkazům tak, že nebyly schopny zvrátit závěr o tom, že předmětný odpočet daně z přidané hodnoty nebyl uplatněn v souladu s ustanovením § 19 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění platném do 31. 12. 1997. Tyto další pochybnosti se týkaly prokázání původu předmětného zboží, kdy správce daně konstatoval, že se muselo jednat patrně o nezákonný dovoz, při kterém se zboží dostalo do České republiky mimo kontrolu celních orgánů. Existence zboží zpochybněna nebyla, byl zpochybněn jeho původ, neboť žalobce neprokázal přijetí od společnosti B.W.D. Pod hlavičkou této společnosti byly dle závěrů žalovaného vystaveny pouze doklady s náležitostmi daňových dokladů, na základě nichž si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně. Tomu nasvědčuje řada dalších údajů, neboť údajný dodavatel měl nakládat s majetkem, který neodpovídal ani jeho majetkovým poměrům, obchodní činnost měla společnost realizovat prakticky jen ve prospěch žalobce, přičemž jeho dodavatelé sídlili na stejné adrese a dříve obchodovaly přímo se žalobcem. Platby byly realizovány v extrémních částkách v hotovosti, z čehož vyplývá zametání stop finančního toku, která je vždy v případě bezhotovostních transakcí zanechávána. Během jednoho měsíce a několika dnů mělo být v hotovosti zapláceno společnosti B.W.D. přibližně 100.000.000 Kč a v případě zpochybnění plnění od této společnosti, tato společnost okamžitě svou činnost ukončila, stala se pro správce daně nekontaktní a její jednatel zmizel v Rakousku. Sám se vyjádřil k tomu, že jeho firma měla finančnímu úřadu zaplatit milionové pohledávky a protože to nebylo možné, bylo zvoleno odstoupení z českého trhu s tím, že nemůže vystupovat v Čechách a riskovat možné represálie ze strany českých úřadů. Navíc zboží nakoupené žalobcem v listopadu a prosinci 1997 od společnosti B.W.D. nešlo na sklad a bylo žalobcem okamžitě předáno dalšímu odběrateli, kterým byla dceřiná společnost žalobce firma Pro Ca, neboť firma B.W.D. s touto dceřinou společností údajně nechtěla obchodovat přímo.

(41) Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, nicméně dále podstatný je současně soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Ani doklady, pokud budou obsahovat veškeré požadované náležitosti, nemusí postačovat jako

podklad pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, pokud není prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. V konkrétní záležitosti již v roce 1998 vznikly správci daně pochybnosti o tom, že žalobce přijal zdanitelné plnění tak, jak bylo deklarováno v dokladech, na základě kterých uplatnil nárok na odpočet daně. Žalobce tvrdil, že své důkazní břemeno unesl předložením formálně bezvadných dokladů a odepřením nároku na odpočet DPH je postihován za jednání či důkazní nouzi cizího subjektu. Tento názor není správný a byl žalobci vyvrácen daňovými orgány, neboť správce daně zjistil, že za transakcí stál v době jejího uskutečnění nekontaktní subjekt, který pouze v prvním a druhém čtvrtletí roku 1997 formálně plnil povinnost podat daňové přiznání k DPH, kterým však pouze uplatnil nárok na nadměrný odpočet DPH a v rámci vytýkácího řízení poté, kdy mu daň byla doměřena, se stal nekontaktní bez úhrady této DPH stejně tak, jako bez úhrady daně z příjmu, který za zdanitelná plnění obdržel. Žalobce na druhé straně obratem převáděl plnění nad dceřinou personálně propojenou společností bez jakéhokoli objektivního zdůvodnění. Tyto transakce správce daně hodnotil jako nestandardní z důvodu existence jeho mnoha pochybností, neboť k obchodování docházelo ve stejný den nebo v minimálních časových odstupech. K úhradám částky v úhrnu 100.000.000 Kč za zdaňovací období prosinec 1997 došlo rovněž nestandardně v hotovosti. Důkazy, které žalobce předložil, byly formální povahy, které mohly obstát pouze v obchodech, které nevykazovaly znaky pochybností. Doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohly být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH tehdy, nebylo-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech uvedeno. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak, jak bylo plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením byť formálně správných daňových dokladů (srov. Nález Ústavního soudu z 11. 2. 2008 sp. zn. I ÚS 1841/07). Přitom žalobce má povinnost, aby věrohodným způsobem prokázal svá tvrzení o deklarovaném obchodním případě a pochybnosti správce daně dostatečným způsobem vyvrátil. Jím předložené či navržené důkazní prostředky musí mít takovou vypovídací hodnotu, aby obstály i vůči vzneseným pochybnostem, které doložil správce daně, což se žalobci v projednávané věci nepodařilo. Pochybnost ohledně skutečného dodavatele zboží existovala, o čemž dále svědčí i sama skutečnost, že společnost, která zboží dodávala, nedeklarovala vůči státu ve vztahu k žalobcem uplatňovaným nadměrným odpočtům žádnou daňovou povinnost, a to ani na dani z příjmu. Soud k tomu zdůrazňuje, že důvodem neuznání nároku na odpočet nebyla nekontaktnost dodavatele. Výhradním důvodem neuznání nároku bylo, že žalobce neprokázal, že zdanitelné plnění přijal od jím deklarované společnosti. Nekontaktnost dodavatele byla žalobci k tíži při hodnocení toho, zda jsou žalobcem předložené důkazní prostředky dostatečné k unesení jeho důkazního břemene. Tato situace nezhoršuje postavení žalobce, ale nikterak mu ani nepřispívá. Nekontaktnost dodavatele je jedním z důvodů pochybností správce daně, na základě kterých zaslal žalobci výzvu k prokázání jím tvrzených skutečností.

(42) Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný pominul výsledky šetření Policie ČR. Podle žalobce není zhodnocení všech důkazních prostředků zachyceno v žádné listině daňového spisu žalobce, tudíž nelze tvrdit, že bylo provedeno řádné důkazní řízení. Důkazní řízení nemá dle žalobce oporu v důkazních prostředcích.

(43) Soud nepovažuje tuto námitku žalobkyně za důvodnou. Jak již je výše uvedeno, zhodnocení důkazních prostředků i závěr, ke kterému správce daně dospěl, je uveden v úředním záznamu ze dne 12. 7. 2012. K tomuto hodnocení se i žalobce vyjádřil a navrhl doplnit dokazování o listiny, které správci daně předložil, mezi kterými byl i originál faxu společnosti B.W.D. včetně čísla telefonu, ze kterého byly odesílány objednávky a kterými

hodlal žalobce prokázat, že i v prosinci roku 1997 dodavatel žalobce fungoval stejně tak jako v předcházejících měsících. Jeho činnost nebyla podle žalobce nikterak fingoána. Žalovaný správní orgán hodnotil provedené dokazování na straně 9 – 11 žalobou napadeného rozhodnutí. Při hodnocení důkazů připomněl, že se řídil ustanovením § 92 odst. 2 daňového řádu, kdy se v rámci původně opatřeného znaleckého posudku PhDr. N. a žalobcem předloženého znaleckého posudku JUDr. P.B., snažil opatřit i revizní znalecký posudek, který se s ohledem na absenci adekvátních listin vypracovat nepodařilo. Závěrem hodnocení důkazů žalovaný zdůraznil, že meritem věci nebylo, aby správce daně prokázal, že společnost B.W.D. vystavovala doklady za fiktivní zdanitelná plnění, ale aby žalobce prokázal přijetí zdanitelných plnění od na dokladech uvedeného plátce. Souhlasit nelze ani s tvrzením žalobce, že nebylo provedeno řádné důkazní řízení. Odkazem na stranu 12 – 16 lze důvodnost této námitky vyvrátit, což soud s ohledem na rozsah žalobních bodů a jejich prolínání a opakování činí, neboť s hodnocením důkazních prostředků jak bylo učiněno v této části rozhodnutí rovněž souhlasí. Soud zdůrazňuje, že obnova řízení byla Generálním finančním ředitelstvím povolena za účelem provedení žalobcem předložených nových důkazů a mělo být posouzeno, zda tyto nově žalobcem předložené důkazy změnily důkazní pozici žalobce, jinými slovy řečeno, zda v souvislosti s těmito nově předloženými důkazy i s důkazy, které byly k dispozici z předcházejícího období, žalobce své důkazní břemeno unesl. V žalobou napadeném rozhodnutí je podrobně vysvětleno, že se tak žalobci nepodařilo. Soud zdůrazňuje, že popisované obchodování skutečně nese řadu nestandardních prvků. Žalobce před započítáním obchodů se společností B.W.D. nakupoval zboží od společnosti MCL a i za tuto společnost zboží dodával a přivážel pan B.. V podstatě svědek P. uvedl, že ani nerozlišoval změnu v dodavatelích, domníval se, že došlo pouze k přejmenování firmy MCL na firmu B.W.D. Úlohou pana B. bylo dodání zboží, předání dokladů a vyinkasování peněz v hotovosti. V rámci dokazování vyslechl správce daně i další pracovníky a statutární zástupce žalobce, kteří uvedli, že se o podstatné okolnosti obchodů nezajímali a neprověřovali, zda se uskutečněním obchodů nepodílí na legalizaci, kupříkladu pašovaného zboží. Z uvedeného popisu průběhu obchodů vyplývá, že se jednalo o řetězec transakcí, kdy z provedeného dokazování vyplývá nelogičnost a nestandardnost obchodů, jak bylo výše popsáno, kdy žalobce tuto situaci nikterak neprověřoval, přestože se jednalo o stamilionové obchody, které žalobce činil v hotovosti a zboží bezprostředně převáděl na společnost, která byla personálně propojená se žalobcem. Z toho důvodu soud neuvěřil, že žalobce nevěděl, že se jedná o nestandardní model a nebral na vědomí specifika a nestandardnost těchto obchodů.

(44) V této souvislosti stranou pozornosti Krajského soudu nezůstalo hodnocení žalovaného, že ani v původním ani v obnoveném řízení nebyla správcem daně zpochybněna skutečnost, že žalobce fyzicky předmětné zboží přijal a v důkazní nouzi zůstal při zkoumání naplnění druhé podmínky, zda se tak fakticky stalo způsobem, který vyplýval z deklarovaných plnění na základě žalobcem předložených důkazů. To se fakticky žalobci nepodařilo, ani na základě jím předložených nových důkazů. V podstatě lze shrnout, že se o žádné nové skutečnosti ani důkazy, které by zpochybňovaly v předchozím daňovém řízení žalobcem předložené důkazní prostředky, jež správci daně postačovaly k vyslovení závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem, nejednalo. V první řadě čestné prohlášení II. P.B. bylo sepsáno dne 14. 12. 2001 z toho důvodu, že P.B., poté kdy měl z obchodů, které realizoval se žalobcem plnit svou daňovou povinnost, jak uvedl, se stáhl zpět do Rakouska, pod hrozbou mnoha miliónových sankcí a byl pro české úřady nikoliv však pro žalobce nekontaktní. Znalecký posudek znalce JUDr. P.B. byl vyhotoven dne 29. 5. 2002 znalcem z oboru písmoznalectví a ani tento znalecký posudek potřebnou změnu právního názoru žalovaného správního orgánu ve vztahu k unesení důkazního břemene žalobcem nepřinesl, neboť nevyvrátil, jak žalobce tvrdil, závěry předchozího znaleckého posudku, ale konfrontací

závěrů obou znaleckých posudků bylo zjištěno, že každý znalec posuzoval jiné podklady a používal jiný srovnávací materiál a závěry obou znalců se nevyklučovaly. Vzhledem k absenci originálů listin nebylo možné vypracování revizního znaleckého posudku, k čemuž učinil žalovaný správní orgán aktivní kroky, kdy kriminalistický ústav sdělil, že právě pro absenci originálů dokladů i srovnávacího materiálu, nelze revizní posudek vypracovat.

(45) Daňové orgány důkazy posuzovaly, jak vyplývá z výše uvedeného a soud názor, který daňové orgány vyslovily, považuje za správný a odpovídající i judikatuře Nejvyššího správního soudu. Tvzení pana B., byť jej učinil před notářem o tom, že doklady podepisoval, sám o sobě nemohl přispět k unesení důkazního břemene žalobce. Čestné prohlášení P.B. představovalo prohlášení třetí osoby, kdy se jednalo bezesporu o důkazní prostředek, který byl správcem daně vyhodnocen. Čestné prohlášení bylo pro správce daně užitečným podnětem k tomu, aby provedl dokazování prostřednictvím svědecké výpovědi pana P.B., provedené rakouskou správou, který uvedl, že mu obchody nešly, avšak neuvedl, od koho zboží jeho společnost nakupovala, jaké měla podmínky k činnosti, ani žádné konkrétní skutečnosti k daňovým dokladům. Pouze si vzpomněl na hotovostní platby a osobu pana P. Svědecká výpověď pana B. nebyla provedena s neodůvodnitelným zpožděním 14 let. K tomu je třeba uvést, že v původním řízení být provedena nemohla, neboť svědek jako tvrzený dodavatel žalobce ukončil zcela neočekávaně a bez upozornění svou podnikatelskou činnost v ČR v říjnu až listopadu 1997, po té co mu byly doručovány Finančním úřadem pro Prahu 5 dodatečné platební výměry na daňovou povinnost na DPH se snažil vyhnout dopadům (jak sám uvedl ve svém prohlášení) těchto sankcí i dalším pro něho nepříznivým důsledkům. Soud proto sdílí názor žalovaného, že ani na základě nově předložených důkazních prostředků čestného prohlášení a oponentního znaleckého posudku JUDr. P.B. nebylo prokázáno přijetí zdanitelných plnění od plátce uvedeného na správci daně předložených dokladech. Důkazní prostředky úvaze žalovaného správního orgánu neodporují. S ohledem na důkazní prostředky, které byly správcem daně provedeny, i jejich hodnocení soud nepovažoval za potřebné doplňovat dokazování. Žalobcem navrhovaný svědek Petrovič byl před daňovými orgány vyslechnut dvakrát, dne 24. 6. 1998 a podruhé dne 23. 3. 2012, kdy si již na řadu věcí nepamatoval, a tudíž další výslech tohoto svědka s tříletým odstupem by dle názoru soudu pro věc již nemohl nic konkrétního přinést. Doplnění dokazování hodnocením žalobcem předložených originálů faxů, především ze dne 11. 12. 1997 bylo správními orgány provedeno na straně 15 a 16 žalobou napadeného rozhodnutí a z toho důvodu již soud opakovaně tento důkaz neprováděl, neboť jeho provedení bylo pro věc dostačující v řízení před daňovými orgány a soud s hodnocením provedeným žalovaným, které je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí, souhlasí. Tyto žalobcem uváděné okolnosti žádným způsobem nepřispěly k unesení důkazního břemene žalobce. Je nutné připomenout, že bylo zcela na daňovém subjektu, aby způsob svého podnikání a způsob, jakým provádí své obchody a dokumentuje je, přizpůsobil tak, aby byl schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně skutečností, které tvrdí v daňovém přiznání. To se žalobci nepodařilo, když navíc měl (nebo mohl mít) k dispozici informace ze spisu společnosti B.W.D., které poskytl Finanční úřad pro Prahu 5. Tato společnost byla jako plátce DPH registrována od 4. 12. 1996 do 28. 5. 1998 a přiznání k dani z přidané hodnoty podala za I. a II. čtvrtletí roku 1997. K těmto obdobím bylo provedeno vytýkácí řízení, v jehož průběhu byly předány doklady, že společnost nakupovala zboží od společnosti FLUBA ELEKTRONICS se sídlem České Budějovice, V. Nováka 14. Tato společnost nebyla registrována jako plátce daně z přidané hodnoty. Proto byl sepsán 24. 10. 1997 protokol o ústním jednání s jednatelem společnosti B.W.D. P.B. a namísto uplatněného nadměrného odpočtu společností B.W.D. byla této společnosti vyměřena daňová povinnost. Od tohoto období se stala společnost B.W.D. i jednatel P.B. nekontaktní. Společnost FLUBA ELEKTRONICS s.r.o. rovněž nebylo možné

kontaktovat. Právě tyto okolnosti přispěly při hodnocení důkazů předložených dodatečně žalobcem k tomu, že ve všech souvislostech vyslovil žalovaný správní orgán závěr, že žalobce své důkazní břemeno neunesl.

(46) Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že správci daně i žalovanému předkládal další virtuální alternativy, jakým způsobem mohly obchody probíhat, je zcela v souladu s cílem a zásadami daňového řízení, že správce daně i žalovaný takové úvahy odmítli a vyloučili, neboť sledují cíl, a to správné zjištění a stanovení daně. Tvzení žalovaného, že zboží muselo být nějakým způsobem do ČR dovezeno, není nesrozumitelné. Skutečnost, že finančním orgánům nebylo známo, odkud se zboží do ČR dostalo, byla k tíži žalobce a nepřispěla mu v žádném směru pozitivně k unesení důkazního břemene. Námitka žalobce, že toto tvrzení žalovaného není výsledkem řádného důkazního řízení, není opodstatněná, neboť daňové řízení není postaveno na zásadě vyšetřovací, ale unesení důkazního břemene daňovým subjektem. Stejně tak uvedl i žalovaný, že doklady byly pod hlavičkou společnosti B.W.D. patrně pouze vystaveny. Neznačená to, však že se jedná o spekulaci učiněnou v rozporu se zásadami a cílem daňového řízení. Správce daně nemá povinnost postavit najisto, jak vznikly předložené doklady, ale zda předloženými doklady bylo prokázáno, že byl nárok na odpočet žalobce opodstatněný a zda prokázaly uskutečnění zdanitelného plnění deklarovaným plátcem daně. To se žalobci zpochybněnými doklady nepodařilo.

(47) Argumentace žalobce ohledně činnosti nabídky zboží přijímání objednávek, přivážení zboží a předávání žalobci nemůže nahradit důkaz o unesení konkrétního důkazního břemene žalobce ve vztahu ke zpochybněnému odpočtu, neboť je zcela obecná a v této poloze nemá pro souzený případ relevantní význam. Pokud žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný opakuje pouze to, co již uvedl správce daně, což by napovídalo tomu, že se žalobce podílel na formulování prvostupňového rozhodnutí a je tedy podjatý, kdy se opakováním uvedeného nemohl vypořádat s námitkou žalobce, pak soud tento názor nesdílí. Pokud měl žalobce formulaci této žalobní námítky na mysli podjatost určité konkrétní osoby, pak bylo nutné, aby námitku podjatosti týkající se vyloučení pracovníka, vznesl před skončením daňového řízení. Podjatost upravuje § 77 odst. 1 daňového řádu, které stanoví důvody, pro které je úřední osoba z řízení nebo jiného postupu pro podjatost vyloučena. Takové důvody žalobcem vzneseny nebyly. Obecně vznesená námitka žalobce ve vztahu k souhlasu žalovaného s vysloveným právním názorem správce daně podjatost tohoto správního orgánu nepůsobí. Je pouze na správním orgánu, aby své rozhodnutí zdůvodnil a forma zdůvodnění je ponechána na úvaze tohoto orgánu. Ztotožnění se druhostupňového orgánu s vysloveným právním názorem správního orgánu I. stupně podjatost způsobit nemůže. V této souvislosti nelze úspěšně namítat ani porušení námítky dvojinstančnosti daňového řízení, neboť taková námitka by měla své opodstatnění za situace, pokud by druhostupňový správní orgán implantoval právní názor správnímu orgánu I. stupně, to v dané věci zjištěno nebylo ani to žalobce nenamítal.

(48) S námitkou žalobce, zda mohl být jediný jednatel a společník společnosti B.W.D. trestně odpovědný za plnění daňových povinností této společnosti, se žalované rozhodnutí vypořádalo na straně 23 – 25 žalobou napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán vysvětlil vzájemné postavení trestního a daňového řízení, kdy pro věc nebylo podstatné ani nikterak z daňového hlediska využito, zda bylo vydáno usnesení o odložení věci podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně. Bylo poukázáno i na rozdílnou úpravu důkazního břemene v těchto předmětech řízení. Soud pouze shrnuje, že pro danou věc je důležité zkoumání důkazního břemene, které leželo na daňovém subjektu, jak již bylo v dané věci opakovaně uvedeno a žalobce toto důkazní břemeno neunesl. Otázka případného trestního

postihu jednatele dodavatele žalobce nemá pro posouzení unesení důkazního břemene žalobce právní význam.

(49) V souvislosti s formulací žalobních bodů soud poukazuje na to, že žalobce závěry správce daně i žalovaného rozporoval obecným způsobem. Vytýkal neprovedení řádného hodnocení důkazních prostředků či objektivního zhodnocení důkazních prostředků. Význam by mělo tvrzení žalobce o tom, jaký konkrétní důkaz nebyl podle žalobce řádně hodnocen (či objektivně) a v jakém konkrétním směru. Rozporování závěrů správce daně o tom, že vnímal realizaci extrémních hotovostních plateb jako nevěrohodnou nebylo ničím konkrétním ze strany žalobce zpochybněno, je totiž vždy v kompetenci správního orgánu, aby v rámci své odůvodněné úvahy důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Pokud odůvodnil jako v konkrétním případě, co jej vedlo k závěru, že neuvěřil předestřené argumentaci žalobce, pak takový závěr je logický a racionální. Závěr žalovaného má oporu v důkazních prostředcích. První výzva v původním řízení k unesení důkazního břemene žalobcem ze dne 3. 10. 1998 upozornila žalobce na pochybnosti správce daně ohledně neunesení důkazního břemene. Jestliže další výzvou ze dne 26. 5. 1998 byl znovu zpochybněn rozsah uskutečněného zdanitelného plnění a byli vyslechnuti svědci, mimo jiné opakovaně i D.P. a P.S., kteří neprokázali jednoznačně tvrzení žalobce, pak úvahy žalovaného ohledně hodnocení důkazů mají v daňovém řízení místo. Pokud závěr žalovaného řádně odůvodněný neodpovídá představě žalobce, neznamená to, že je „jalový“ a není podložen myšlenkovou úvahou. Soud naopak považuje veškeré závěry vyslovené žalovaným za správné a vycházející z logiky věci a řádně odůvodněných úvah vycházejících z provedeného dokazování. Žalobcem tvrzená fádnost závěrů, pokud vyhovovaly požadavkům daňového řádu a z nich vycházely, není důvodem k vyslovení závěru o unesení důkazního břemene žalobcem. V této souvislosti soud upozorňuje žalobce na nevhodnost volby žalobní argumentace, kdy je nepochybně zapotřebí trvat na její věcnosti a vyhnout se emociálním pohnutkám, které k objektivnímu vyjasnění sporných otázek nemohou v žádném směru prospět. Soud v tomto kontextu trvá na dodržení požadavku § 71 s.ř.s. a věcnosti a konkrétnosti použité argumentace.

(50) Soud nepovažuje důvodnou námitku vytýkající žalovanému nedostatečné vypořádání odvolacích námitek. I k vypořádání této části žaloby soud setrvává vpředu připomenutých požadavcích soudního řádu správního při formulaci žalobních bodů. V žádném směru totiž ani nepřispívá citace odvolacích námitek a citace žalobou napadeného rozhodnutí kromě zvětšování objemu žaloby, co do počtu listů. Žalobce kromě obsáhlé citace vytýká neprovedení řádného důkazního řízení, avšak jak bylo výše uvedeno v obecné poloze. Soud tento názor nesdílí, odvolací námitky byly vypořádány vyčerpávajícím způsobem a nedošlo k porušení daňového řádu. Žalovaný správní orgán žalobou v napadeném rozhodnutí odvolací námitky jednotlivě připomínal a vysvětloval jejich nedůvodnost včetně potřebné konkrétní argumentace.

(51) Z toho co bylo řečeno, soud uzavřel, že závěr vyslovený daňovými orgány, že ani při obnově řízení nebylo postaveno najisto, že daňové doklady mající dokládat fakticitu plnění, byly vystaveny tak, jak bylo daňovým subjektem tvrzeno, odpovídá zákonu. Pochybnosti správce daně nebyly odstraněny. V dané věci nebyla odstraněna nejistota o tom, kdo ve skutečnosti daňové doklady vystavoval, ani nebyl objasněn skutečný účel tvrzených obchodních případů tak, jak byl deklarován. Nejistotu neodstranil ani nově předložený znalecký posudek, kdy znalec vyslovil pravděpodobnost pravosti podpisu na některých písemnostech, avšak oba znalci při ústních jednání uvedli, že jejich posudky se navzájem nevylučují. Nebylo proto lze přisvědčit názoru žalobce, že znalecký posudek JUDr. P.B.měl zásadním způsobem podpořit čestné prohlášení pana P.B. sepsaného ve formě protokolu před

notářem dne 14. 12. 2001 a vyvrátit pochybnosti správce daně o tom, že uskutečnil v konkrétním zdaňovacím období ve prospěch žalobce zdanitelná plnění, a tudíž závěr žalovaného, že doklady předloženými žalobcem, jejichž autenticita je sporná, byl vytvořen formální rámec pro uplatnění nároku na odpočet, má oporu ve spise a v provedeném dokazování. Otázkou významu podpisu na daňových dokladech se daňové orgány zabývaly. Podpis sice není obligatorní náležitostí daňových dokladů, ale je zcela jednoznačné, že za situace, kdy spol. B.W.D. neměla zaměstnance a pan B. byl jejím jediným jednatelem a společníkem, musel by to být právě pan B., kdo by daňové doklady podepsal. Správce daně i žalovaný mohli dospět k závěru, že jediným účelem tvrzených dodání zboží (pokud žalobce neunesl důkazní břemeno) bylo vytvoření umělého nároku na odpočet daně, pokud měli k dispozici důkazy, které vyslovení tohoto závěru umožňovaly, aniž by k vyslovení tohoto závěru bylo nutné posouzení, zda se jednalo o jednání trestné. Úsudek o hodnocení důkazů ve vztahu k daňovým zákonům přísluší správci daně a předpokladem pro vyslovení tohoto závěru není trestně právní posouzení.

(52) Soud proto uzavřel, že správce daně i žalovaný postupovali v souladu s daňovým řádem. Vysvětlili, že se v dané věci jednalo o vytvoření umělého nároku na odpočet daně. Odvolací námitky, konkrétně v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádali a odůvodnili jejich nedůvodnost.

VI. Závěr, náklady řízení

(53) Soud proto uzavřel, že žalobcem uvedené žalobní námitky neshledal důvodné a rozhodnutí žalovaného považuje za přezkoumatelné a vydané v souladu s právními předpisy. Žaloba byla proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

(54) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo, neboť nevynaložil žádné náklady nad rámec své běžné činnosti

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 15. dubna 2015

Předsedkyně senátu:
JUDr. Marie T r n k o v á v. r.

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka